En Berigtigelse.

Fra en Indsender har vi modtaget følgende:

»Da Redaktionen i forrige Nummer af »Kvindevalgret« anbefaler Frk. Annette Jensen's lille Skrift til Læserne, finder jeg det rigtigt at gøre opmærksom paa, at det indeholder et uberettiget Angreb paa tidligere Konsejlspræsident Zahle og hans Hustru.

Frk. Annette Jensen skriver . . . . . »at selv saa højt ansatte Embedsmænd som Departementschefer i Ministerierne sender deres Døtre ud paa Arbejdsmarkedet — ja, at selv en forhenværende Konsejlspræsident lod sin Hustru beholde sin Stilling paa Arbejdsmarkedet — skønt maaske adskillige Hundrede andre Kvinder stod ledige uden at have en Ministergage at støtte sig til — det viser vel fremfor noget andet, hvor Egenkærligheden kan dominere — selv under en Etikette af radikal Medfølelse med alle de enkelte Individer fra de af Arbejdsløshed og Savn hærgede Samfundsklasser.« — —

Som det offentlig er oplyst afgav Fru Zahle hele sin Stenografgage til sine Kolleger i den Tid, hendes Mand var Minister. At hun ønskede at bevare en Stilling, som hun udførte med anerkendt Dygtighed, og at hun varetog denne ogsaa, mens hendes Mand indehavde Landets højeste Embede, skulde dog allermindst bebrejdes hende af demokratisk tænkende Kvinder.

R.

Den internationale Kvindestemmeretsalliance.

Lidt fra det konstituerende Møde i Berlin 1904.

Susan B. Anthony — Carrie Chapman Catt — Rev. Anna Shaw.

Det kunde kanske interessere Kvindevalgrets læsere nu da vor høitærede præsident Mr. Chapman Catt om kort tid vil gjeste Kjøbenhavn paa gjennemreise til Stockholmer kongressen, at høre litt saavel om hende selv som om Alliancens konstitueren i 1904. Som den der har været med at stifte dette verdensforbund, og som en der altid med glæde vil mindes de herlige dage og det hyggelige samvær med likesindede kvinder, er det mig kjært at gjenkalde i erindringen hvorledes det hele gik for sig, og samtidig fortælle Kvindevalgretsforeningen, Alliancens yngste barn, om dette.

Det var en fager junidag med sol og løfter om en sommer vi oppe i Norge længe hadde ventet paa, at jeg drog fra Kristiania. Tiden var travl, og vanskelig faldt det at bli færdig. Mange hindringer var der paa min vei — i mit arbeide og i mit sind. Store betænkeligheder hadde jeg i anledning av at det en stund saa ut som jeg skulde bli Norges eneste repræsentant ved det møte. Mine to meddelegerede kunde nemlig umulig bli færdig til at ta avsted, før 3 à 4 dage senere, da Det Internationale Kvinderaad skulde ha sin kongres med efterfølgende møter, og jeg, der som de, var valgt til al repræsentere Norge ved begge, kunde egentlig talt like saa litt komme avsted slik at jeg kunde være i Berlin den 3 juni. Da kom der to bud til mig. Det ene fra Danmark, saalydende: »Sørg endelig for at idetmindste én norsk stemmeretskvinde kommer til Berlin den 3 Husk: én kvinde = 6 stemmer, o = o! Herfra reiser 5«. Og det andet var fra Ann Margret Holmgren, som skrev: »Kära, låt inte Norge bli orepresenteradt. Härifrån drar 6 l« Sverige 6 — Danmark 5, Norge — ingen! Dette faldt tungt paa mig, og jeg følte det som en pligt at forsøke at muliggjøre det umulige, sætte alt andet tilside og reise. Og naar man har en god vilje, føler ansvar for og kjærlighet til en sak, kan man utrette meget, ogsaa det at komme til Berlin 3 dage før man hadde tænkt! I sidste øieblik fik jeg opnævnt en norsk dame, som jeg traf paa færgen fra Gjedser til Warnemünde, til at bli min meddelegerede, og sammen med de danske delegerede ankom vi om aftenen 2 juni til Berlin.

Allerede kl. 9 næste morgen hadde vi at møte op.

Det var en repræsentativ forsamling som fyldte hotel Prinz Albrechts festsal, da vi traadte derind, noksaa trætte og medtagne efter den par force-reise, som vi hadde maattet gjøre for at være fremme i betimelig tid. Men vi glemte træthed og alt mulig andet. Det gjaldt straks at sætte sit eget lille jeg fuldkommen tilside, og kaste sig ind i de to sprog — tysk og engelsk — og spænde sine nerver og sine ører saa stramt som mulig for at kunne faa det med altsammen.

Da vi et kvarters tid omtrent hadde ventet, eller rettere sagt vi ventet ikke, vi stiftet et flygtig bekjendtskap her og der med et navn — mere blev det ikke for det første — og trykket snart én haand, snart en anden, altid med følelsen av at det var en vennehaand, for vi to, som nu hilste hverandre, vi vilde jo det samme, vi arbeidet for det samme, vi var besjælet av den samme tanke! Det var en underlig god, oplivende følelse, saa alle mine mange »bekymringer« var snart overvundne, og jeg følte mig saa underlig »hjemme« med ett.

Pludselig avbrødes den livlige summen av de forskjellige sprog og stemmer. Det store øieblik kom: Susan B. Anthony førtes ind i salen! Omgivet av »sin stab« av »young girls« som hun spøkefuldt kaldte sine i kampen for kvinders stemmeret graanede venner, kom hun der. Høi og rank med sikkerhet i sin gang og fasthet i sit blik, skred hun hen til den æresplads som var reserveret hende. Vi grepes alle af en dyp ærbødighet, og alle de mange kvinder av de mange forskjellige nationaliteter, bøiet sig i beundring for denne kvinde som trods sin høje alder, (»jeg er 84 aar ung« kaldte hun det selv), hadde trodset det vrede Atlanterhav for at se sit livs maal fuldbyrdes: *alle nationers kvinder staaende sammen i et internationalt forbund, krævende sin ret!* Saa indtok hun præsidiet og erklærte møtet aapnet. Dr. jur. Anita Augspurg holdt velkomsttalen, og Susan Anthony takket. Med høi, klar stemme tolket hun sin glæde over hvad hun idag oplevet. Hun vilde kaste et blik tilbake og fortælle hvad hun hadde oplevet, for at vi —